

Puigdemont, Pàmies, Ustrell i els calamars

«Ustrell ha demanat disculpes perquè hi ha gent que s'ha sentit ofesa amb la llicència poètica dels calamars. Gent que necessita que li expliquin les coses sense matisos, només per a reafirmar la seva pròpia opinió»

Ricard Ustrell i Carles Puigdemont durant l'entrevista al "Quatre gats" | TV3

Ja fa temps que entrevistar Carles Puigdemont és com picar ferro fred. Respon sempre el mateix, completament refractari a l'autocrítica i coneix tots els mecanismes per fintar els temes espinosos i creure's que surt victoriós amb les respostes. Està convençut que és el bo de la pel·lícula i com que els altres són molt dolents doncs per comparació sempre hi sortirà guanyant. Fa raonaments pensats sempre per contraargumentar. Quasi mai són afirmatius, sempre neguen la part contrària i busquen el triomf per oposició. Esgotador. Ricard Ustrell, al seu *Quatre gats*, ho va tornar a intentar diumenge.

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/168628/puigdemont/alimenta/nou/retorn/catalunya/si/es/investit/parlament>) Tot continua igual.

El programa és ben interessant. Una variació del *Salvados* de Jordi Évole, programat amb habilitat els diumenges immediatament després per a provocar un efecte d'encadenament i no solapament. Durant l'episodi van aparèixer Gonzalo Boye i Enric Millo i les periodistes Àngels Barceló i Ana Pardo de Vera -se'ls podria haver extret més suc- amb consideracions més aviat accessorïes, coses que ja havien explicat abans. Potser el més rellevant va ser Barceló explicant que l'equidistància està molt mal vista i criticant obertament Puigdemont en recordar que després del *teatret* de la DUI se'n va anar de cap de setmana i després va marxar a l'estranger. He vist que hi ha molta gent indignada amb l'aparició de Millo. Home, és un personatge francament ofensiu però el que va dir a l'entrevista és tan poca cosa que no entenc gaire el cabreig. Però bé, ja se sap que la parròquia *puigdemonista* té la pell molt fina.

Pàmies ens parla del seu exili i glossa els records de 1971, quan els seus pares -amb ell- van tornar a Catalunya i ell va veure a través de la finestra del tren unes guinguetes on hi servien calamars a la romana

El que vaig trobar més interessant va ser el pròleg i l'epíleg amb Sergi Pàmies, a qui sempre és plaent escoltar. Pàmies ens parla del seu exili i glossa els records de 1971, quan els seus pares -amb ell- van tornar a Catalunya i ell va veure a través de la finestra del tren unes guinguetes on hi servien calamars a la romana, que no tenia ni idea de què eren. L'exili familiar i la repressió viscuda -amb tortures incloses- li serveix per bastir una afirmació concloent i contundent per explorar el present del concepte 'exili?': 'No em va semblar que el que li hagués de passar a Puigdemont fos gaire comparable?.'

Al final, després de la conversa amb l'expresident, amb Millo, Boye i les dues periodistes, el relat va tornar a Pàmies. Els dos asseguts en una taula del restaurant 7 portes amb un plat de calamars al davant. Si un havia parat atenció, era fàcil veure el sentit i el significat d'aquella representació. O sigui, aprofundir en la vivència i les sensacions de l'exili, el tema de fons d'aquest episodi de *Quatre gats*. Entendre què es pot sentir en tornar a casa, copsar com una sensació visual (els cartells de la guingueta) unida a una sensació gustativa i olfactiva pot ser la més eloqüent de les explicacions. Durant l'entrevista a Puigdemont, Ustrell li va preguntar per l'exili, per la distància, per si s'imagina el retorn, per la vivència emocional que suposa. No va existir gaire calat perquè el *feedback* va ser escàs, bastant insípid.

He vist a Twitter que Ustrell ha demanat disculpes perquè hi ha gent que s'ha sentit ofesa amb la llicència poètica dels calamars. Gent que necessita que li expliquin les coses com més esquemàtiques millor. Sense matisos, només per a reafirmar la seva pròpia opinió. Sumant dos més dos. Sense elaborar gaire o gens el discurs. Gent que, per exemple, entén que acabar un programa menjant calamars és una ofensa a unes persones que estan fent una vaga de fam. No veig la necessitat de disculpar-se o de donar explicacions. La susceptibilitat, la pell fina i la incapacitat per a l'autocrítica estan molt ben relacionades.